

Ján Adamus

17. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Ježiš povedal zástupom: „Nebeské kráľovstvo sa podobá pokladu ukrytému v poli. Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi. Nebeské kráľovstvo sa podobá aj kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď nájde veľmi cennú perlu, ide, predá ...

Mt 13, 44 – 52

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Medzi nami žijú ľudia, ktorí svoje rozprávanie vedia veľmi dobre „okoreniť“ rozličnými historkami, príbehmi alebo príkladmi. Týchto ľudí radi počúvame, lebo sú nielen zábavní, ale aj múdri. Majstrom v rozprávaní bol aj Ježiš. Evanjeliá sú popretkávané jeho podobenstvami a prirovnaniami, ktoré často doslova otriasli ľuďmi. Veď si len spomeňme ako ho chceli zabiť, keď im svitlo, že podobenstvo je o nich, o ich zlých skutkoch a vlastnostiach.

Aj v dnešnom evanjeliu nachádzame až štyri krátku podobenstvá o poklade, kupcovi, rybárskej sieti a hospodárovi, ktoré aj napriek krátkosti sú plné múdrosti a poučenia. Možno dnes by Ježiš začal tieto podobenstvá rozprávať trochu inak. Napríklad: *Jeden človek dlho vyhľadával inzeráty na internete, až sa dočítal: Predám nový rodinný dom so záhradou v lokalite 15 km vzdialenou od hlavného mesta. Okamžite sa tam vybral a zisťoval či ponuka je seriózna a či dom je hodný sumy, ktorú majiteľ zaň žiada. Ak sa o tom presvedčí, zoberie si hypotéku alebo vyberie z banky všetky peniaze a dom kúpi.*

Za Kristových čias neboli banky ani trezory a ľudia si peniaze uchovávali doma. Keď im hrozilo vážne nebezpečenstvo, napríklad počas vojny alebo iných nepokojov, peniaze vložili do hlineného džbánu a ten zakopali niekde na záhrade alebo na poli. Rodina sa časom pomínula a pole sa dostalo do cudzích rúk aj s pokladom, o ktorom však nik nevedel. Až ktosi, kto pracoval na poli, poklad našiel a snažil sa pole rýchle kúpiť, lebo ak by mu už právoplatne patrilo, bude jeho aj s pokladom.

Podobne jedná aj obchodník s perlami, ktorý dnes by mohol byť napríklad starožitník. Dobre pozná hodnotu šperku a hoci doterajší majiteľ si ho vysoko cení, starožitník si je vedomý jeho skutočnej hodnoty, a preto zaplatí za šperk veľké peniaze, lebo vie, aká je jeho skutočná cena.

V roku 1867 v Južnej Afrike vchádzal do osady kupec a všimol si, že pri vstupe sa deti hrajú v piesku. Jedno z nich držalo v ruke predmet, ktorý sa na slinku veľmi leskol. Spýtal sa dieťaťa, čo to má a ono odvetilo, že kameň. Kupec vytiahol z vrecka zopár sklenených korálikov a vyzval dieťa, aby ich vymenilo za jeho kameň. Dieťa sa potešilo a súhlasilo. Kupec sa cestou zastavil v najbližšom meste, kde

vyhľadal klenotníka a spýtal sa na kameň. Ten uveličený po preskúmaní kameňa povedal: *Je to veľmi vzácny diamant neoceniteľnej hodnoty.* Kupec opäť zašiel do osady a kúpil celé pole, na ktorom deti našli kameň.

Čo sledoval Ježiš cez tieto podobenstvá? Poľom je Cirkev a pokladom je evanjelium, ktoré sleduje konečný cieľ – večnú spásu. Keďže cena Božieho kráľovstva je nesmierna, vyplatí sa preň priniesť akúkoľvek veľkú obeť. Tragédiou nejedného človeka však je, že vidí iba pozemské statky, len pomíňajúce dobro a nechápe, že sú tu aj hodnotnejšie a potrebnejšie poklady. Nechápe, že k dosiahnutiu nebeského kráľovstva je potrebná obeť, boj, vytrvalosť a dokonca aj kríž.

Ak niekto bude vidieť v kresťanstve len zákazy a nariadenia a vo viere iba zahmlené spomienky z detstva, keď dospeje, už nebude veriť. Bude vidieť síce kúzlo Vianoc a veľkonočné sviatky jari, ale nikdy nepredá, čo má, aby kúpil pole s pokladom. Postačí mu poklad a perla, ktorú má tu na zemi a bude sa utápať vo svetských radovánkach alebo preklínať osud, ktorý mu tieto radosti odopiera.

Nebeské kráľovstvo je krásne a ten, kto ho pochopil, je ochotný obetovať pre tento poklad všetko, dokonca aj život. V 20-tych rokoch minulého storočia bolo v Mexiku veľké prenasledovanie kresťanov. Jedným z mučeníkov bol aj páter Michal Pro. Narodil sa v zámožnej rodine v roku 1891 a po skončení strednej školy pomáhal otcovi, ktorý bol riaditeľom baní. Po tom ako sa jeho dve sestry rozhodli vstúpiť do kláštora, rozhodol sa urobiť to aj on. V roku 1911 vstúpil k Jezuitom a po štúdiách v Amerike aj v Európe bol v roku 1925 vysvätený na kňaza. Od predstavených bol povolán do vlasti, kde už prebiehal tvrdý boj voči Cirkvi. Kláštory boli zatvorené, a akákoľvek pastoračná práca zakázaná pod trestom smrti. Pro sa skrýval u príbuzných a známych a podľa možností rozvíjal pastoračnú činnosť. Niekoľkokrát sa mu podarilo utiecť pred agentmi štátnej bezpečnosti, ale v novembri 1927 bol chytený a bez súdu odsúdený na smrť. Verejne ho popravili 36-ročného zastrelením 23. novembra 1927. Jeho posledné slová boli: *Nech žije Kristus Kráľ!* Za blahoslaveného ho vyhlásil sv. Ján Pavol II. v roku 1988.

Páter Pro vedel, že na kúpu poľa s pokladom drahocennej perly sa oplatí priniesť každá obeť, dokonca aj obeť vlastného života. Získal Božie kráľovstvo a radosť, ktorá mu nikdy a ničím nebude odňatá.

Zamyslime sa dnes nad svojim životom, nad mojim životom a pýtajme sa: *Ja aké perly hľadám, po akom poklade túžim?* A prosíme o milosť, aby sme našli pravý poklad, pravú perlu – nebeské kráľovstvo.

Sv. Ján Mária Vianney

Ty, čo tak pevne riadiš svet, v troch osobách Boh jediný, prijmi náš vďačný chválospev pri svite rannej hodiny!

Prebrali sme sa zo spánku, kým zem si drieme v pokoji, a prosíme ťa o balzam, ktorý nám rany vyhojí.

Ak podvodný a temný duch zviadol nás čarmi klamania, nech lúče tvojej veleby z nás temnôt stopu odstráni.

Nech našu myseľ i náš cit vždy tvoje svetlo preniká, by sme sa v dennom konaní nešmykli z tvojho chodníka.

Láskavý Otče, pomôž nám za tvojím Synom k výšinám, kde s Duchom, darcom potechy, nad všetkým vládneš naveky. Amen.

Sv. Ján Mária Vianney RCh

Rodičovské skratky

Zázrak s názvom „vnútorná motivácia“

(o vonkajšej a vnútornej motivácii)

Nad našou kuchynskou linkou už pár dní oddychujú sklenené nádoby s farebnými tekutinami. Zelená, oranžová, modrá a priesvitná so špagátkami vo vnútri. S napätím sledujem, čo sa v nich mení. Pomaly rastú kryštály. Náš šiestak mal za úlohu z chémie vytvoriť cez vianočné prázdniny kryštál z cukru, ale pracuje na štyroch verziách, v rôznych farbách, s rôznymi prísadami. Len tak. Pretože chce. Vnútorná motivácia ma neprestane udivovať...

Podobne aj cez letné prázdniny, keď bol tretiak. Večer prišiel za mnou: „Mami, chcem si pred spaním niečo porátať. Daj mi, prosím, zo dvadsať príkladov na sčítanie -poriadne veľké, aj do stotisíc. To bude paráda!“ O pár minút prišiel s vyriešenými príkladmi, k jednému som mu dala bodku, že je tam chybný výsledok. Napokon sme zistili, že som sa pomýlila ja, nie on. A potom spokojne s úsmevom dodal: „Môžem ísť spať.“ Rozmýšľala som, kedy som ja cez prázdniny požiadala rodičov, aby mi vymysleli nejaké príklady - a čo najťažšie. A mala z toho taký spokojný výraz. Nikdy.

Toto naše dieťa nie je žiaden génius (vlastne, svojím spôsobom je géniom každé dieťa). Len mal to šťastie, že sa počas štyroch rokov navštevovania školy s montessori pedagogikou nestretol so známokovaním, s domácimi úlohami, nátlakom, trestami či odmenami. Jeho nadšenie z objavovania čísel (a všetkého ostatného) nestopla vonkajšia motivácia pedagóga, stres či porovnávanie, ani obmedzená množina čísel určená osnovami pre daný vek. Ak ho hnala dopredu vnútorná motivácia, tak mu bolo umožnené ísť veľmi ďaleko a hlboko. A v tom spočívala tá spokojnosť - chcel to on sám, mal radosť zo svojej práce, zo svojich schopností a azda aj z výzvy neznámych objavov pred sebou... Nepamätám si, že by mi povedal, že sa mu nechce ísť do školy.

O niekoľko rokov neskôr jeho mladší brat niekde začul notoricky známu Bachovu Tokátu a fúgu d mol. „Mami, to sa chcem naučiť naspamäť! Máš noty?“ Nadskočilo mi obočie, lebo táto skladba bola mimo jeho doterajšieho repertoáru začínajúceho klaviristu a spomenula som si, že ja som sa do nej pustila na strednej škole. Ale jeho rozhodnutie som nechcela naštrbiť nejakým komentárom. Opatrne som mu dala prvé dve strany nôt. Sadol si a hral. Na druhý deň si vypýtal zvyšné strany skladby a o niekoľko mesiacov si prvú časť zahrál po svätej omši na organe. Spamäti. Dnes sa tretí rok venuje hre na organe.

Ak vnútorná motivácia tak veľmi ovplyvňuje kvalitu času dieťaťa stráveného v škole a nad úlohami, jeho sebaúctu a spokojnosť, o čo dôležitejšia je vo výchove k hodnotám, vo výchove k viere?

Ak máme vnútornú motiváciu, máme podstatu a tú najlepšiu „skratku“ k ďalekým metám.

A tu by sme mohli skončiť, alebo sa pozrieť na motiváciu ešte trochu odbornejšie.

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Prvý piatok v mesiaci:

Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

Pondelok, utorok 17:15 – 18:00

Štvrtok, piatok 16:45 – 18:00

Porciunkulové odpustky:

V stredu 2. augusta možno získať úplné odpustky.

Podmienky: návšteva farského alebo františkánskeho kostola, modlitba Otče náš a Verím v Boha.

Tieto odpustky možno získať už od poludnia 1. augusta a počas celého dňa 2. augusta

Fatimská sobota:

Na prvú sobotu 5. augusta bude ráno o 7:15 fatimská pobožnosť a o 8:00 sv. omša.

Upratovanie kostola:

Prosím o upratovanie kostola skupinu čísla domov 28 – 51.

Sväté omše v 17. týždni cezročného obdobia (A)

31.VII. pondelok

18:00 Za † Štefana a Betku Jurčákových

1.VIII. utorok

18:00 Za † Štefana Lošovského

2.VIII. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

3.VIII. štvrtok

18:00 Za † Margitu, súrodencov a rodičov

4.VIII. piatok

18:00 Za † Lýdiu, Máriu a Teofila Bednáríkových

5.VIII. sobota

08:00 Za † Antona a Apolóniu Ochabových

6.VIII. 18. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 80 rokov života

Lektor: Vráblová Radakovičová

11:00 Za † Bernardínu Deákovú (1. mesiac od smrti)

Lektor: Kosnáčová T. Kordošová

Liturgický kalendár

31.VII. pondelok sv. Ignáca z Loyoly, kňaza, **Sp**

1.VIII. utorok sv. Alfonza Máriu de Liguroi, biskupa a učiteľa Cirkvi **Sp**

2.VIII. streda sv. Euzébia Vercellského, biskupa **Lsp,**

sv Petra Juliána Eymarda, kňaza

3.VIII. štvrtok sv. Peter, biskup

4.VIII. piatok sv. Ján Mária Vianney, kňaz **Sp**

5.VIII. sobota Výročie posviacky Hlavnej Mariánskej baziliky v Ríme, **Sp**

3. ČO TEDA BIBLIA JE

Po všetkých tých symboloch, ktorými sa nám Biblia poodhalila, skúsme si ju zadefinovať tak, ako sme na to zvyknutí dnes. Ved' aj obľúbeného človeka zvyčajne opíšeme podľa toho, čo ho charakterizuje, či nie? Alebo pri neznámom si aspoň pozrieme jeho občiansky preukaz.

Našou bezprostrednou odpoveďou môže byť to, že Biblia je základnou náboženskou knihou židovského a kresťanského náboženstva. No vo všeobecnosti je literárnym dielom, skutočnou a pravou literatúrou, ktorá v sebe zahŕňa dvetisícročnú históriu Izraela. A kresťanská Biblia aj históriu o Ježišovi a prvých kresťanoch.

Sila Biblie

Pri sledovaní obrazov Biblie v nás mohla vyvstať otázka, čím je to, z čoho čerpá schopnosť tak hlboko poznačiť dejiny sveta i ľudí jednotlivito? Niet inej odpovede okrem tej, že biblická história v sebe nesie výnimočné posolstvo: zjavenie, alebo súčasným jazykom - sebakomunikáciu pravého, jediného Boha, ktorý Bibliou dal o sebe vedieť celému ľudstvu. A nielen o sebe, ale aj o svojom pláne, ako nás zachrániť pre večnosť, ktorý rozvíja v celých dejinách od začiatku až do konca. Jednoducho povedané, dobrý Boh vedel, že sami svojím ťarbavým rozumom nevieme prísť na správny a verný obraz o ňom, o sebe, o svete a už vôbec nie o večnosti. Preto prehovoril. A zjavuje sa v Biblii čoraz jasnejšie podľa toho, ako ju postupne čítame. Spočiatku je rozprávanie Biblie také jednoduché, dokonca pre niekoho môže vyznievať až detinský Ale je pravdivé, a práve preto krásne, dokonalé.

Počúvajúc slová Biblie môžeme teda odhaliť, že je naozaj niečím oveľa viac ako starovekým literárnym alebo historickým textom, akými boli napríklad diela Homéra či Ezopa. Lebo Biblia je slovo Boha, aj keď vyjadrené chudobnými ľudskými výrazmi. V tom je jej tajomstvo, dôvod jej existencie. Je úžasným mystériom, v ktorom sa dielo Ducha Svätého zjednocuje s dielom človeka. Je súčasťou tajomstva vtelenia, tej Božej cesty v ústrety človeku, ktorá má svoj vrchol v Slove, ktoré sa stalo telom, čiže v Ježišovi Kristovi.⁴⁰ Viera Cirkvi to neustále potvrdzovala: Boh daroval svoje slovo ľudstvu, aby mohlo zaznievať v každom čase, aj dnes práve pre teba - akoby prvýkrát. Boh teda neprestal a ani neprestane hovoriť! Preto je Biblia v prvom rade posvätnou knihou, knihou viery neopísateľného množstva ľudí všetkých storočí, samozrejme, aj tých budúcich. Poklad ľudstva.

Dvojnásobná zmluva lásky

Slovo Biblia vo všeobecnosti znamená kniha, ale v gréckom origináli je v množnom čísle a znamená knihy, knižičky. Lebo Biblia je naozaj zložená z mnohých kníh a knižtičiek - podľa katolíckeho kánonu zo sedemdesiatich troch, takže je vlastne knižnicou naplnenou zväzkami rôznych žánrov.⁴¹

Ešte skôr ako sa začalo používať slovo Biblia, hovorilo sa o Písmach, Písme alebo o Svätom písme. Prívlastok „sväté“ chce podčiarknuť, že jeho text má neopakovateľný význam, hodnotu, že za jeho existenciou je Božie chcenie. Že ho tvoria knihy napísané s inšpiráciou Ducha Svätého⁴², čiže ich autorom je tajomným spôsobom a v najväčšej miere Boh.

Pomenovanie zákon, alebo presnejšie zmluva, ktorým kresťania rozdeľujú Bibliu na dve základné časti, má svoj pôvod v dohode, akú medzi sebou robia dve osoby. Nejde však pritom o nejakú obchodnú

zmluvu, kde si zmluvné stránky navzájom niečo vymieňajú, napríklad tovar a peniaze, ale o zmluvu, kde sa jeden druhému navzájom darujú, v zmysle: „Ty si môj a ja som tvoj.“ A presne o takejto zmluve lásky medzi nekonečne vznešeným a všetko presahujúcim Bohom a človekom hovorí Biblia.

Toto rozdelenie Biblie na Starý a Nový zákon má chronologický význam, lebo sa začína obdobím pred narodením Ježiša Krista, to je vlastne Stará alebo najnovšie stále viac označovaná ako Prvá zmluva.⁴³ Obdobie po narodení Ježiša Krista nazývame Novou zmluvou. Ježišom potvrdená Nová zmluva má však ešte hlbší význam a znamená zavŕšenie pôvodnej zmluvy medzi Bohom a Izraelom v zmysle, že jeho smrťou na kríži je spečatená Božia zmluva so všetkými mužmi a ženami všetkých čias. I s nami.

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“

Ohrozenie na ceste života

Človek, ktorý kráča alebo cestuje, má zvyčajne jasne vytyčený cieľ. Cesta sama osebe však nezaručuje, že do cieľa aj prideme. Aké ohrozenia na ceste k večnému šťastiu najčastejšie vnímate?

Ak o tom chceme hovoriť, musíme diskutovať o boji, o zápase. Ako sa udržať na správnej ceste? Ako odolávať diabli, nášmu nepriateľovi, ktorý nás chce z tejto cesty stiahnuť? Pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa sa v roku 2013 v jednej svojej kázni dotkol tejto témy a hovorí: „Diabol má ľahkú hru, pretože mnohí ľudia v neho neveria, lebo nehľadia na Krista a na svätých.“ Čiže diabol chce dosiahnuť, aby ľudia v neho neverili, aby si jednoducho nemysleli, že skutočne existuje. Na to využíva určitý tlak. Vo Svätom písme môžeme čítať, že diabol je otcom lži, že on je ten, ktorý je klamárom. Ak sa stretne s klamárom, automaticky musíme hlbšie premýšľať o tom, čo nám hovorí. Zlý sa v dnešnom svete snaží o to, aby nás oklamal. Naopak, Ježiš o sebe hovorí: „Ja som cesta, pravda a život.“ My si v živote často vyberáme, ktorou cestou sa vydáme: či po ceste, ktorou nás vedie Ježiš, alebo cestou klamstva. Raniero Cantalamessa v kázni pokračoval slovami: „Dnes sú diabol, satanizmus a podobné javy vysoko aktuálne. Vzbudzujú starosti o našu spoločnosť. Naš pretechnizovaný a zindustrializovaný svet sa len tak hmýri čarodejmi, bosorákmi, okultizmom a špiritizmom, vykladačmi kariet, predavačmi zázračných pomôcok a amuletov, ba dokonca aj pravými satanskými sektami. Diabol, vyhodенý dverami, sa znovu vrátil oknom. Zahnaný vierou sa vrátil poverou.“

Nechávame sa ľahko oklamať?

Stáva sa, že často uveríme veciam, ktoré pochádzajú od klamára a nie sú naozaj pravdivé. Nejde o to, aby sme v našom živote pociťovali strach, ale o to, aby sme mali odvahu kráčať v pravde. Ak budeme v Ježišovi ponorení, dosiahneme bezpečie najvyššej úrovne, pretože on je hlava a my sme jeho telo. On svojou milosťou a požehnaním vytvára dokonalé bezpečie pre nás, a tak sa nikdy nemusíme báť. Avšak, akonáhle odídeme z tejto zóny ochrany a prerušíme spojenie s Ježišom, môže sa stať, že silnejšie pociťujeme tlaky nepriateľa a pokusy, ktorými nás chce odviešť z našej cesty.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Nič nie je náhoda

Edith Egerová a jej sestra Magda, maďarské židovky, nám porozprávali, ako prežili hrôzy koncentračných táborov. Ich rodičia zomreli v Auschwitzu v plynovej komore.

Vojna sa chýlila ku koncu, k táboru sa blížili spojenecké vojská.

Slabé a vyhladované väzenkyne boli nútené podstúpiť ďalšiu strastiplnú deportáciu. Z Auschwitzu ich previezli do Mauthausenu a potom šli v takzvanom pochode smrti z Mauthausenu do Gunskirchenu. Pochod prežila len stovka z dvetisíc žien. Keď prišli do Gunskirchenu, všade kosila smrť a aj ich sem poslali zomrieť.

Edith sa krátko po príchode nedokázala postaviť. Zistila, že má zlomenú nohu. Vyhladovaná ležala na kope tiel, pričom mnohé z nich už boli mŕtve.

Jedného dňa videla prichádzať Magdu, ktorá niesla v ruke plechovku ligotajúcu sa na slnku.

Bola to konzerva sardínií, biedny prídel od personálu Červeného kríža, ktorý mal dovolené navštevovať tábor. Ale beda! Nemali ako konzervu otvoriť. Bola to len ďalšia krutosť. Rybacia konzerva, ktorú nemohli otvoriť. Mysleli si, že by ich ešte chvíľu mohla udržať pri živote.

O niekoľko dní neskôr zobudili Edith z nepokojného spánku výkriky plné dojatia. Väzni kričali: „Američania prišli, sú tu Američania!“

Americkí vojaci však v spleti tiel nevideli ani ju, ani jej sestru.

Magda sa chcela ozvať, no z jej vyprahnutého hrdla nevyšiel žiadny zvuk.

Vojaci si mysleli, že sú na tej kope všetci mŕtvi, preto pozvoľna odchádzali. Nádej vyhasínala.

Posledný vojak sa zrazu obzrel. Zbadal v tráve záblesk svetla, pomyslel si, že azda horí, no oheň to nebol. Bol to odraz slnka na Magdinej konzerve sardínií-to upútalo pozornosť vojakov a vrátili sa späť. Tentoraz jeden z nich zbadal zdvihnutú Edithinu ruku. Dal jej čokoládu a povedal, aby ju zjedla.

Potom ju vyslobodil z hŕby mŕtvych tiel. Pomyslela si: „Možno len jeden nádych alebo dva ich oddeľuje od mňa. Nevieť ako vyjadriť svoju vďačnosť, no cítim, ako mi preniká celým telom. Magda je tu, vedľa mňa na trávě, so svojou konzervou sardínií. Prežili sme posledné triedenie, žijeme, sme spolu, sme slobodné.“

*Všetko vďaka zdanlivo zbytočnej konzerve sardínií!
Podľa Talmudu má každé steblo trávy svojho anjela, ktorý ho chráni.*

Bruno Ferrero „O čom sníva jablko“

PETER S MEČOM

Jn 18,10 - 11

Šimon Peter mal meč. Vytasil ho, zasiahol nám veľkňazovho sluhu a odňal mu pravé ucho. Sluha sa volal Malchus. Ale Ježiš Petrovi povedal: „Schovej meč do pošvy! Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?!”

Uvažujme: Nevieť, či bolo vtedy zvykom nosiť so sebou meč alebo si ho apoštol Peter vzal so sebou, lebo chcel Ježiša brániť aj zbraňou. Viem však, že Peter to myslel vážne so svojim vzťahom k Ježišovi. Bol rozhodnutý položiť za Pána Ježiša aj život, hoci o krátky čas sa už nedokázal k nemu priznať. Evanjelista píše, že mal meč, a keď sa Ježiš dostal do nebezpečenstva, siahol po ňom, aby Ježiša chránil. A že šlo do tuhého, o tom svedčí aj odťaté ucho sluhu. Lenže Peter nenájde u Ježiša schválenie: „Schovej meč do pošvy! Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?!” (Jn 18, 11). To bola lekcia pre Petra a je to lekcia i pre nás.

Hlásiť sa k Ježišovi a bojovať za neho je možné aj nesprávnym spôsobom. Je možné chcieť ho brániť svojimi zbraňami a predstavami. Musíte zmeniť svoje myslenie (pórov. Jn 3, 7), žiadal Ježiš už predtým od svojich učeníkov. Apoštol Pavol bude neskôr opakovať: „Zmýšľajte tak ako Kristus!” (Fil 2, 5). A na inom mieste žiada: „Premeňte sa obnovou zmysľania” (Rim 12, 2). A ako Ježiš zmýšľa tu? Vyjadrujú to jeho slová: „Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?” (Jn 18,11).

S Pánom Ježišom nás má spájať jeho i náš nebeský Otec; plán, aký má Otec so svetom a s nami. On tak miloval svet, že poslal svojho Syna. On ho vydal ako zmiernu obeť za naše hriechy (porov. 1 Jn 4, 9).

Byť s Ježišom znamená byť s jeho Otcom. Byť s Ježišom znamená zmýšľať ako Ježiš, chcieť to, čo Ježiš, a konať to, čo Ježiš. Ako nás môže prekvapovať Petrov meč, tak by nás malo či mohlo prekvapovať, čo všetko vnášame do nášho vzťahu k Pánu Ježišovi.

Povzbudme sa: V románe Beze zbrane čítame príbeh o svätom Františkovi Assiskom. František sa vyberie k sultánovi s jedinou zbraňou - s láskou k Ježišovi vo svojom srdci a s úctou k sultánovi. Sultán mu prisľúbil, že nebude bojovať, ak nájde aspoň jedného takého kresťana, ako je František. Toho kresťana nenašiel. Našiel však takých, čo bojovali v Kristovom mene so zbraňami. Nie o Krista, lež o svoje záujmy.

Pýtajme sa: Čo by mohlo byť nesprávne v mojom vzťahu k Ježišovi? Žijem v ňom viac svojimi predstavami ako Ježišovým zmysľaním? Aké sú moje zbrane v apoštoláte? Zjednocuje ma s Ježišom láska k Otcovmu plánu? Uvedomujem si, že čím budem pozornejší k Božiemu slovu, tým viac sa mi zjaví tajomstvo Boha, jeho plán? Myslím na to, že ak stratím Kristovo zmysľanie, napokon zostanem s prázdnyimi rukami?

Konajme: V rámci adorácie budem prosiť o Ježišovo zmysľanie, ako ma k tomu vyzýva aj svätý Pavol.

Modlime sa:

Pane Ježišu, najlepšie ťa môžem brániť, ak budem zmýšľať ako ty; ak budem spolu s tebou piť kalich, ktorý mi podáva tvoj Otec, ak spolu s tebou budem plniť vôľu Otca. Daruj mi svojho Ducha a uč ma žiť najúčinnjšou zbraňou, ktorou je tvoja láska v mojom srdci a tvoje zmysľanie v mojej myslí.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku